

Chapter One

“Brenna, I’m glad na dumating ka,” masayang salubong ni Leila Laciste sa kanya. Inimbita siya sa birthday party at hindi nya ito natanggihan.

“Gaya ng sabi mo, for old time’s sake. Paano ako makakatanggi?” She arched a brow and smiled. Binigyan niya ng halik sa pisngi ang babae. “Happy birthday, Lei. Pagtiyagaan mo na itong regalo ko.”

The woman thanked her happily. “Kahit naman wala kang dalang regalo, okay lang. Ang importante ay nandito ka. God knows when I’d see you again.”

She chuckled. “Don’t be dramatic. So, sabi mo gusto mo akong ipakilala sa asawa mo. I’m excited to be introduced.”

“Come, then.”

Si Leila ay best friend nya noong college. Naputol ang ugnayan nila dalawang buwan pagkatapos ng kanilang graduation. She abruptly decided to go abroad eight years ago, lived with her widowed aunt, leaving everything behind without looking back. Nabuhay lang ulit ang pagkakaibigan nila noong nakaraang taon nang dumating ito sa welcome back party na ibinigay ng mga magulang para sa kanya. Imbitado rin doon ang lahat ng mga kaibigan nila dati. Nagkausap sila ni Leila noon.

Nang nakaraang taon lamang nagawang bumalik ni Brenna sa bansa. Humiling kasi ang mga magulang nya ng family reunion kaya napilitan siyang umuwi.

Ngayong taon, napauwi si Brenna uli dahil nagkasakit

ang ina. At mula nang aminin niya na may naiwan siyang anak sa Amerika, gusto rin nitong makita ang bata.

Tinanggap ng mga ito na single parent na siya at hindi siya hinusgahan nang sabihin niya ang totoong dahilan ng kanyang pag-alis sa Pilipinas noon.

Hiniling ng mga itong makilala ang panganay na apo, at nadismaya nang sabihin niyang hindi madadala ang paslit dahil nag-aaral ito. She left Jaimie in the care of her Aunt Jean sa Chicago.

At ngayon, heto siya, dumalo sa party habang ang puso niya ay nangungulila para sa anak na naiwan.

Leila nudged her on the elbow. Bumalik ang diwa niya sa kinaroroonan. “So many single men here. Gusto mo bang ipakilala kita sa kanila? Karamihan d’yan kakilala at kaibigan ng asawa ko.”

“Oh, no,” malakas niyang tanggi. “Hindi ako interesado.”

“Oh, you left someone in the States?”

“Yes.” Hindi na niliwanag ni Brenna na hindi isang boyfriend o lover iyon. Ayaw niyang maisali sa matchmaking dahil wala siyang panahon sa pakikipagrelasyon. He was never interested in any man since she gave birth to Jaimie. Her world was revolving around her son.

Sa edad niyang treinta, puwede pa siyang mag-asawa at mag-anak pa, pero parang nakasarado yata ang puso niya. Brenna received number of proposals but she could not find a reason to settle down. Isa pa, ang sinasabi nilang ‘dakilang pagmamahal’ ay hindi pa niya natatagpuan. Sa palagay niya, hindi iyon kabilang sa mundo niya. She embraced her being a single mom, and was happy about it.

She met Leila's husband, Baxter Laciste. Sa kanyang palagay, mabuti naman itong tao, at masaya siya para sa kaibigan.

Nang iwan siya ng huli para estimahin ang iba nitong bisita, pumulas siya mula sa mga tao. Lumabas siya ng ballroom. Namataan niya ang isang maliit na babae na tumakbo patungo sa living room, kasunod ang isang babae na posibleng yaya nito. Hula niya ay ito ang anak ito ni Leila.

Dahil likas na mahilig sa bata, nakangiting sumunod siya rito.

Masayang kinausap niya ang five-year-old na si Ella, na siya ngang anak ng kaibigan. May bitbit itong manyika at naghahanap ng makakalaro. So, she played with her.

“Ella, may bagong kalaro ka yata.” A deep, velvety voice of a man cut in.

Napahinto ang batang nagpipipisag dahil sa pangingilit niya at napatingala. “Uncle Damon,” she exclaimed and went to the man.

Iniunat ni Brenna ang suot na dress at tumayo. Bumaling siya para tingnan ang bata at ang tinatawag nitong ‘uncle.’ Nagkatagpo ang paningin nila ng huli.

Napasinghap siya nang malakas. Nanlaki ang kanyang mga mata. The blood had drained from her face. Nahirapan siyang makahinga. Nanghina ang kanyang tuhod at nanginig ang mga kamay. Her heart pounded loudly up to her ears. She slumped back to the chair.

Hindi totoo ang nakita ko. Ipinikit ni Brenna ang mga mata at huminga nang malalim. She opened her eyes, hoping the nightmare had gone. But the guy was still standing in front of her, his arms carrying Ella.

The ghost of her past stared curiously at her with his

brows drawn together. Naalala niyang super guwapo ito noon pero ngayon... whew, the man looked gorgeous. He had the same handsome face, although more mature now. He was tall; his hair neatly cut. With wide shoulders and long arms. He took her breath away.

Itinakip niya ang kamay sa nakanganga niyang bunganga. Gusto niyang tumakbo palayo rito pero hindi niya magawang kumilos sa lakas ng kabog ng kanyang dibdib at sa tuhod niyang nangangatog.

“Ganoon ba kasama ang hitsura ko na para kang nakakita ng isang multo?” Nakakunot ang lalaki at nakatitig sa kanya nang husto.

Napalunok si Brenna. Hindi niya akalain na ganoon ang epekto ng lalaki sa kanya sa kabilang mahabang panahon. She had not forgotten his face.

Napatitig siya sa mga mata nito. Na-realize niya na hindi siya nito naaalala. She sighed in relief. But she was still held speechless.

Damon purposely sat opposite her with Ella on his lap.

Oh my, I did not expect to see him again. Delikado ito para sa kanya. Apektado siya sa presensya ng lalaki dahil una, may koneksyon ito sa kanya na hindi nito dapat malaman. Pangalawa, ito lamang ang lalaking nakapagbigay ng kakaibang epekto sa kanya. Akala niya, hindi siya tatablan ng charm o kaguwapuhan ng isang lalaki pero nagkamali siya. This man had affected her in every way.

She had to run away and fast. Pero hindi siya makagalaw lalo na at sa kanya ito nakatitig nang matiim. He was not even blinking. *Please, don't let him remember me.*

“Gusto mong ikuha kita ng maiinom?” alok nito pero nakapagkit sa kanya ang paningin.

“No,” agad niyang sagot. “I... I’m fine.”

The way he looked at her made her shudder. Hindi siya makatagal sa pakikipagtigilan dito. Ibinaling niya ang paningin sa bata. She was trying to think of something to make herself relax.

“You don’t look fine to me. Nagkakilala na ba tayo dati? You look familiar.”

Gusto niyang mawalan ng ulirat. Hindi ito maaari. “H-hindi tayo nagkakilala o magkakilala.” She swallowed the lump in her throat. She couldn’t look into his eyes. Gusto niyang umeskapo pero nanginginig pa rin ang kanyang mga tuhod.

Napamulagat si Brenna nang ialok nito ang kamay sa kanya. “I’m Damon Parson. Nice to meet you, Miss...?”

Tinitigan niya ang nakalahad nitong palad. Nag-aalangan siyang tanggapin iyon pero gusto ng puso niyang malaman kung ano ang pakiramdam ng mahawakan ang kamay nito. Isa pa, nasa isang party sila; it would be impolite to reject him. It would look rude.

Tinanggap niya ang pakikipagkamay nito. “I... I’m Brenna Duval.” Hindi na niya dinagdagan ng, ‘Nice meeting you’ dahil parang hindi ganoon ang pakiramdam niya. Isa itong peligro para sa kanya. She was also scared of losing the most important person in her life—which is possible once he realized who she really was.

Their hands clasped and he gripped it tight. Para siyang nakuryente nang magdaop ang kanilang mga palad. Malalaki ang mga matang napatitig siya sa mukha ng lalaki. She jerked her hand away from his grip. The warmth and the sensation of one wild night in the past

came back to her. Pinamulahan siya ng mukha pero pinilit niyang i-relax ang sarili at itago ang anumang emosyon.

“Alam mo, nakakatakot ang ekspresyon mo nang makita mo ako. First time na nakatanggap ako ng ganoong reaksyon mula sa mga nakilala ko. Tell me, am I reminding you of a ghost or a monster?”

She snorted. May pagkaarogante pala ito.

Sabagay sa hitsura nito, hindi iyon imposible.

Marunong din itong magdala sa sarili kaya malamang hindi ito kung sino lang. Pero wala siyang balak na alamin ang tungkol sa lalaki.

Sumimangot ang kaharap nang walang isinagot si Brenna sa tanong nito. She really hoped for some distraction so she could get away from his presence. The more she looked at him, the more he reminded her of that one passionate night in her life. She didn't think she would long to have a warm flesh making love with her passionately, not until she met him again.

Gusto tuloy niyang alugin ang ulo. Ano ba ang nakain niya at sumagi sa isipan ang ganoon? Mabuti na lang, hindi siya nito natatandaan. She had not given her name then.

“Hindi ka yata nag-e-enjoy sa party,” pukaw ni Damon sa kanyang diwa.

“Actually, gusto ko nang—”

Naputol ang sasabihin niya nang dumating si Leila. “Oh, Brenna, nandito ka lang pala! I was looking for you.” Napabalig ng kanyang kaharap. “I see you met Damon. Best friend siya ng asawa ko. Beware, he’s charming and dangerous to nice, beautiful girls.” Tumawa ito nang makita ang matalim na tingin ng lalaki.

Leila’s attention shifted to her daughter. “And you,

little miss, shouldn't be here. This party is only for grown ups. Kapag lumaki ka na, magkakaroon ka rin ng sarili mong party, pero kailangan mo munang lumaki, okay?" Tumango ang anak. "Now, go to your yaya and back to your bed, sweetheart." Kinuha nito si Ella mula kay Damon at binigyan ng halik bago ito ibinigay sa yayang nakatayo sa isang tabi.

Her heart felt like it was twisted. Na-miss niya nang husto ang sariling anak.

"Brenna, come. May ipakilala ako sa 'yo," tawag ng kaibigan. She frowned and her friend chuckled. "Isang babae. Classmate natin dati. That's if you still remember her."

She stood up. Natuwa siyang matatag na ang kanyang tuhod. Leila's rescue was a blessing.

"Damon, kanina ka pa hinintay ng asawa ko. If you're thinking of snatching this friend of mine, I'm sorry to tell you, may nagmamay-ari na rito."

Sekreto siyang napangiti. Yeah, someone already owns her.

Leila took her arm at dinala siya nito pabalik sa ballroom. Hindi na niya sinubukang lingunin ang naiwang lalaki. Actually, ang gusto lang niya sa ngayon ay ang tumakas, pero ngayong hila siya ng kaibigan, tiyak na mahihirapan siyang makawala. Honestly, she missed Leila very much, but with many years that had gone by, some things had changed between them. Pero nagpapasalamat pa rin siya dahil may kaibigang nakaalala sa kanya.

Damon was racking his brain. Pilit niyang iniisip kung saan niya unang nakita si Brenna. Sinabi nitong hindi sila nagkakilala pero malakas ang kutob niya na hindi iyon

totoo, kaso nga ay hindi niya matandaan kung kailan iyon nangyari. Must be a long time ago.

Something about her told him that they knew each other well and intimately. For goodness' sake, he was aroused when their hands touched, feeling the heat between them. Base sa reaksyon nito nang magkatitigan sila, malakas ang hinala niya na ganoon din ang naramdamang ng babae. She looked like she had not expected to see him; na para bang isa siyang multo sa nakaraan nito. *Did I abuse her in any way? Oh God, wala akong matandaan na may inagrabbyado o sinaktan na babae.*

But her reaction was not of pain or hatred. Kabiglaan ang nakarehistro sa magandang mukha nito. Kilala siya ng estranghera, nakita niya iyon sa mga mata nito. Hindi alam ni Damon kung kailan unang nagkatagpo ang kanilang mga landas, ang tanging sigurado niya ay attracted siya sa dalaga. Maganda ito. Estimated niya ay nasa late twenties na ito. Ang hubog ng katawan nito ay nakakapanuyo ng lalamunan. Her lips were full and red. He almost drooled while looking at her exposed smooth and creamy skin of her long legs. Tamang-tama lang ang height nito. Long, straight, black hair. Pamatay ang mga kurba ng katawan nito, sa harapan at sa likuran. She was drop-dead gorgeous in her above-the-knee, body-hugging dress.

He became more curious and intrigued about her because of her sudden aloofness. Aalamin niya kung sino ba talaga si Brenna Duval.

Isinandig ni Damon ang ulo sa backrest ng sofa. Kailangan muna niyang palamigin ang reaksyon ng pagkalalaki niya. The woman had stirred strong desire

from him. And there was something more to it which he could not define.

Nang kumalma, tumayo siya at tumungo sa kinaroroonan ng maraming bisita. Dinner was served when he joined the table. Magkasamang naupo sila ni Brenna sa iisang mesa kasama ang mag-asawang Leila at Baxter. It was torture to be seated just across her. Wala sa pagkaing inihanda ang kanyang atensyon, napagkit ang kanyang mga mata sa kaharap na babae. He could not help staring at her.

Tumikhim si Baxter nang ilang beses bago niya nagawang ibaling ang paningin sa kaibigan. Leila gave him a reprieved look. Ang asawa naman nito ay napailing at napangiti.

Gusto niyang hulihin ang paningin ng babae pero hindi ito tumitingin sa kanyang direksyon. Her gazes went everywhere but to him. Aware ito na nakamasid siya dahil halata ang pamumula ng pisngi nito, at para itong hindi komportable. Malakas ang hinala ni Damon na pareho nilang naramdamang atraksyon sa pagitan nila.

Parang anumang minuto ay tatakbo ito kaya hindi na lang niya ito kinausap. Nginuya niya ang pagkain habang pasulyap-sulyap sa babae. Bigla, tumingala si Brenna at nagkatagpo ang kanilang paningin. He gave her a smile—a real smile.

Makikilala rin kita, Brenna. Maybe not tonight. Just don't think it will end here. I will see you again, sigaw ng kanyang isip.

She was the only woman who did not try to seduce or capture his attention. Parang gusto pa nga nitong umiwas sa kanya.

Hindi na niya ito sinundan nang magpaalam ito kay

Leila. He had a plan for her. Nanatili siyang kasama ng pareha hanggang sa siya na lang ang naiwang bisita.

“Damon, ayaw mo pa bang umuwi?” tanong sa kanya ni Baxter.

He laughed. “Pinagtatabuyan mo yata ako. I will go home but I’d like to talk to your wife first.”

“Aha, let me guess, tungkol ito kay Brenna.” Tumawa ito nang malakas. “You know, ngayon lang kita nakita na ganyan ka-affected sa babae. And the only time that a girl was actually ignoring you.”

“Masisisi mo ba ako?” he asked.

“Hindi. Pero gusto kong matawa n’ung makita kitang nakatitig kay Brenna habang kumakain. Parang siya ang gusto mong kainin.”

“Hindi ko iyan ipagkakaila. Kaya nga gusto ko siyang makilala.”

Leila joined them at the living room. “Si Brenna? Damon naman, huwag mo na siyang isali sa listahan mo. She’s a good girl. Best friend ko siya noong nasa college pa kami. Besides, may iniwan siyang guy sa States.”

“I still have a chance dahil hindi pa sila kasal, di ba?”

“You have variety of women to choose from.”

Seryosong tiningnan siya ni Leila.

“Alam ko pero wala sa kanila ang babaeng gusto kong pakasalan,” sinserong sagot ni Damon.

Magkasabay ang “What?” ng mag-asawa.

He sighed. “Thirty-five na ako. Gusto rin ni Dad na mag-asawa na ako ngayong taon. Gusto na nila ni Mommy na magkaroon ng apo. Since I’m the only child, I’m being pressured. Alam n’yo bang may listahan na sila sa posibleng candidate?” He groaned from desperation.

“Oh, really? That is not so bad, siguradong pipiliin

nila 'yong qualified sa standard na babagay sa 'yo," sagot ni Leila.

"Nagkataong nakita ko ang listahan. I was horrified."

"That bad, huh." Nangalumbaba ang babaes habang nakatingin sa kanya. "Ano naman ang interes mo sa kaibigan ko?"

"Lei, siya ang babaeng napili kong pakasalan."

The couple's mouths dropped open. "Gusto mo siyang maging asawa? With just one look at her?" Leila was incredulous.

Damon shrugged his shoulders. "Attracted ako sa kanya, bagay na hindi ko maramdaman sa mga babaeng nasa listahan ng parents ko. Kung mag-asawa man ako, gusto ko na doon sa babaeng pagnanaasaan kong makasiping gabi-gabi."

"But you don't love her."

"No. Pero ang importante ay magkaintindihan kami... and we enjoy each other in bed," prangkang sagot ni Damon.

Leila snorted. "For convenience ang hanap mo. I doubt na papayag si Brenna sa ganoon. She's beautiful; she could have much better option than what you can offer. Besides, kaming mga babaes, gusto naming maramdaman ang pagmamahal na siyang dahilan ng pag-aasawa."

"I never loved any woman, Lei. I've never met a woman who is worthy with my feelings."

"Arrogant ass. Nabanggit ko na sa 'yo na sa States na siya nakatira. Umuwi lang si Brenna dito dahil sa parents niya. Do you really think she would give up her life over there para sa kapritso mo?"

"I can offer her anything she wants."

“Arogante talaga. Si Brenna ay galing sa maykayang pamilya. Gusto mo lang yata siyang bilhin. That’s so low.” Leila growled.

He sighed. “She’s my best choice. Please, tell me more about her.”

Sumimangot ang kausap. “Wala akong ibang masasabi, Damon, kundi leave her alone. I’m tired. Good night.” And she left.

Baxter eyed him. “Not a good idea, my friend.”

